

Η ΔΥΣΤΥΧΙΑ ΣΤΗ ΠΕΡΙΦΑΝΕΙΑ

(ΔΙΗΓΗΜΑ)

(Συνέχεια)

Ο θάνατος του πατέρα της ήσαν το πρώτο χτύπημα της μοίρας και η πρώτη ταπείνωσή, γιατί η λύπη ταπεινώνει άδωκα και τους άγνοους και πολύ περισσότερο εκείνους που χουν λόγους να είνε η συνειδησή τους βάρεια. Μά η ταπείνωσή της δεν ήσαν από εκείνες που φέρνουν στη μετάνοιά και στη διόρθωσή. Μέσα της ξύπνησε την άσβεστή και την αγωνία για κάθε που έχει σχέση με την ηλικία. Μισούσε το όνομα του Θεού γιατί αυτόν θεωρούσε αιτία της συμφοράς της. Η κακογλωσσία της περιορίστηκε τώρα, γιατί έλασε το θάρρος και ταπεινώθηκε τώρα τα πάντα μπροστά σε κείνους που περιφρονούσε πριν, μα στη μνήμη της φέρνονταν οα σε ξένη. Ολα τα αιδώματα είχαν μέσα της περφόση.

Ως τόσο η θέλησή του μικρότου ήσαν να στερωνόδη γρηγορά. Να μη αφήσουν να χρονίση είχε παραγγείλη. Τα κοκκαλά του έτσι ανεγιάμαζαν μέσα στον τάφο. Ηθελε να είνε τυλιχός άκονη ο τάφος του για να φάνον ως έχει μέσα, ως τα μουδιασμένα τ' αυτιά του τα τραγουδία που δάλαγαν στο γάμο της κόρης του. Ο δυστυχισμένος είχε την ελπίδα πως ο γάμος θα διορθωνε το χαρακτήρα της. Και τίποτε από τρεις μήνες άρχισαν τις προσευχασιές. Η Καταρίνα καμία προσοχή δεν έδινε γι' αυτό, καθόλου γαρά δέν ένοιαζε. Έκείνη άλλωστε με μια παρόμοια περίπτωση. Το χαμόγελο έκλειε από το γέλιο της και αντί να εύχαστή όσους έδειχναν αληθινή εύχολότητα τους δυσχερούτους απ' εναντίος με το ψυχρό της τρόπο. Και ο κόσμος, καθώς γίνεται πάντα σε τέτοιες περιπτώσεις, ύποψιάζονταν πολλά εις βάρος της Καταρίνας. Γιατί τάχα να μη σάνη τ' άρεία της; Ήταν. Γιατί να πετάξη έτσι τα στερφανά της σάν ένα κοουσί άγροστο; Έξ' ύπαντος κάτι θα τρέψη...Δέν γίνεται άγαπητικό θέψη...Κι βότερα ο λόγος γάρησε στο γαμάρο. Το καυμένο το παιδί έλεγαν, καλλίο ναύαφο ένα φορμένο και ναίεφε με μούα. Κακογραμμένο που είνε. Σκυλλία ζωή θα περάση...πάλι έβγαζε το κερφάλι του.

Και κάπου παράμερα η Μοίρα καθήμενή έγγραφε άλλοιμονο τα μαύρα αρρημένα λόγια χαμογελώντας μοχθώρη.

Εδύτως ήσαν και πολλοί που πίστευαν πως από αιτία των τρόπων της ήσαν ο πρόσφατος θάνατος του πατέρα της. Μήπως δέν χρωστούσε τόσο ο αυτόν τον άγιον άνθρωπο;

Όταν μία γυναίκα πέρνει τον άνδρα που δέν θέλει γίνεται το σοβαρότερο έγκλημα, ή από μολυσματική πληγή στον οργανισμό της κοινωνίας. Ποτε δέν θα τον αναγνωρίση με όλη τη δύναμη της καρδιάς για σύντροφο αληθινό που πρέπει γ' άγαπή και να σέβεται. Δέν θα του ανακουφίση ποτε τη θλίψη και το συμπρόνοιά του θα της είνε πάντα ζέτα. Θά τον θεωρή ένα παρειακίτο, ένα κλέφτη της ζωής της, του κορμιού της. Ε αλλη η γυναίκα δέν θα διασάη στην πρώτη ευκαιρία να κατασυντρέψη ήθικώς τον άνδρα που της έδωσαν χωρίς αυτή να τον θέψη.

Παρόμοια ήσαν η ψυχολογική κατάσταση της Καταρίνας. Τα λόγια του κόσμου άρχισαν να βγαίνουν εύδης ύστερ από το γάμο. Δέν μπορούσε να πνίξη την αντίπαθεία που έννοιωσε για το Νικόλα. Ίσως να υπέφερε γι' αυτό μά, αν τραπέγη κανείς τους έξω αυτή την πρώτη νύχτη του γάμου δέν θέλησε να τον δεχθή κοντά της.

Τα γούστα της δέν ταίριαζαν, δέν ήσαν δυνατό να ταίριασουν με τα γούστα του Νικόλα, που όσο καλή γνώμη κι' αν είχε δέν μπορούσε να τα ύποφέρει, ούτε καν να τα νιώση. Αυτός είχε ζήση σε άμισοφαρία άκφορητική. Από μικρό παιδί, πειν άκόμα μάδη να γράφη τονομά του, ερίχθησε στην τέχνη. Γνήσιος έργάτης; είχε την ανοιχτή καρδιά, την άκρη και άπονήρευτη, του εγγάτου. Δέν είχε ποτε αντίληψη πώς ύπόχουν γυναίκες στη τάξη του άληθινής κουκλής που πρέπει να έληγε να τις μεταχειρίζοι σαν τα παιδιά. Τα χάνια ήσαν κάτι άγνωστο γι' αυτόν. Η μάνα του είχε πεθινή άμα τον γέννησε και ο πατέρας του είχε ξαναπαντρευτή και παραμέληση δλωζ διόλου την άνατροφή του. Ο δυστυχισμένος, ο άφρονός ήλπισε ναβηη στο γάμο την χαρά που δέν είχε γνωρίσει ποτε.

Μά κάθε άλλο μπορούσε να περιμένη κανείς απ' την Καταρίνα. Δέν ήμωζ χαρά και φιλοστοργία. Αυτή ακόμα ήσαν παιδί. Επειρε να την παίζη όπως παίζουν τα παιδιά, τις κουκλές. Γι' αυτό χωρίς να μνησθών άνδρα της τον ζούλευε φοβερά. Ίσως το γυναικείο της ένουτη της έλεγε πως είχε μεγαλείτεση άξία που δση φαντάζονταν. Κ' έτσι κάθε μέρα είχαν σκηνές ζηλοτυπίας. Άνθρωπος ήσαν, άφρονος καμιά φορά τα βράδια. Τότε ή γλώσσά της δέν είχε όρια. Πού ήσαν; Με ποιους ήσουν; Πού μισοκούλιαζες πάλι κι' ως έλεγε πώς δέν τώβαζε ούτε στο στόμα. Χόλιαζε, δέν έτρωγε και τον άφινη πολλές φορές μόνο, δέχως φώς.

Μή σας φανον παράξεν' αυτό, ή περιβελικά ή άδύνατα. Σας τα διηγούμι καθορά εποις τ' άκουσα, όπως τα βλέπω και σήμερα οε πολλούς.

Άρχισε τώρα ο Νικόλας να μετανιώνη βαθαία γιατί πήγε και μπλέχτηκε μ' αυτή τη γυναίκα. Με φρενή έβλεπε το βάρβαρο έπου ή τόχη τον έριζε. Παιε πιά. Χαρά και εδύτυχία δέν γνώρισε από παιδί, δέν θα γνώριση ως το τέλος. Γιατί να είνε τόσο κακογραμμένος; Άντροπος κανείς δέν είνε και όμως να πως ανταμείβεται. Με το αίμα της καρδιάς του κατόφρωσε να κώνη μερικές οικονομίες. Τώρα τι είχε ξεδέψη οε πρόματα τιποτένια. Η περιφάνεια της Καταρίνας ήθελε δλα στην πένη. Δέν ήξερε αυτή από περιπτώσεις έδοσολας. Και ύστερ' απ' όλ' αυτά ποτε δέν έλεγε ευχαριστώ για τίποτα. Η δυστυχία της ήσαν άδερσάευτη. Η κακή άνατροφή είχε οπειρή στην καρδιά της άγκάθια και τ' άγκάθια αδτά μεγάλωναν, μεγάλωναν. Μία μονάχα λύση ήθα έβρισκε το χάρισμα. Μά όσο εύκολο είνε να το σκεφής τόσο δύσκολο είνε να το κώνη. Ο Νικόλας ήσαν οε άπίστευτο βαρύν πλιθιμος. Επρεμε τη γλώσσα του κόσμου. Ήταν ενας μάρτυρας, που χω-

ρίς να περιμένη καμιά ανταμείβή, σήκανε το σταυρό του σάν άμω. Ένας λόγος άκόμα που δέν άπερνούσε να χωρίση ήσαν η εθνωμοσύνη που χρωστούσε σό μακαριότη γιου από κεινν είχε μάδη την τέχνη.

Και περνούσαν οι μέρες θλιβερές, μαρτυρικές, άβύσταχτες. Η σκέψη της Καταρίνας ήσαν τούτη: Οτι θέλλο πρέπει να τώχω. Κριτικά λογική δέν χωρούσε. Αν δέν ήσαν ικανός έπρεπε να μη με πάρη. Κιτσι τέλειωσε την πρώτη σκέψη. Ουτε γιά πατέρα του παιδιού της, που σάλασε τώρα στα σπάγγα της, δέν ήθελε να τον σβαδής. Για μια στιγμή μάλιστα ασπανάθηκε μειος γαί το άδω αυτό πλάσμα που δέν είχε άκόμα δη... το φως. Εδύχως το αιδώημα αυτό ήσαν περαστικό. Αλλιώς ποιος έφείρε μισορροια να γίνη και παιδευμένος.

Και όμως το μάρτυρα σήγγυ τον γέλασε ή γλυκιά ελπίδα πώς το παιδί θα μείαζε την καρδιά της την πετρωμένη. Ξάρρεψε πώς το άδω γέλοιο θα μαλάκωνε τον δύστροπο χαρακτήρα κι' όταν ήρθη η στιγμή που οί πρώτοι πόσι συντάραξαν τη μάνα ή γαρά ήτα σ' εις πολλή απ' την άνοηχία. Κι' όταν τέλος του δώθηκε ή άδεια να το κρατήση στην άγκυλιά του, να το πάρη στα χέρια του, ο φτωχός πατέρας νόμιμο κρατούσε το σωτήρα του. Μάταιος έλπίδες. Ούτε το παιδί, ούτε άλλο τίποτα δέν θα μπερδύσε ποτε να καλλιτερέψη το χαρακτήρα της Καταρίνας.

Μά ά χρόνια που περνούσαν, οι γρίνες πλήθυναν, ή ζωή του Νικόλα πύγαινε έλο οε χειρότερα. Αλλη άφορηή ήσαν από το παιδί που είχε στερήση όλες του τις έλπίδες. Η Καταρίνα ήθελε να έχη την κόρη της ετι αυτή ή θία ήταε στα χρόνια της. Τα λόγια, που είχε σκεδόν, έξαναλήθη σταν καιρό της ή μάνα, δέσπρινα, σήρα και την κόρη. Η θία άπαγωγή, ή θία άνατροπή με τη βική της. Με τη διαφορά πώς τώρα ελη την εδύνη την είχε ή μάνα γιατί αυτή κωφερούσε, γιατί ή θέληση του Νικόλα έπαυσε στην έμμοιή της, σαν το νύμφη στο βράχο. Το χειρότερο απ' όλα είχε οε κατάλληλη στιγμή οπειρή στην άπαλή ψυχή της την αντίπαθεία για τον πατέρα της. Γι' αυτό πάντα ή κόρη πύγαινε με το μέρος της μάας. Ο κληρονομικό, νόμος είχε έστραλήξει μέσα της ως στην άνηθικότητα και τους έκφυλισμένους ποθής. Η μάνα με όλη τη δυστροπία της είχε, φύλαγε κείνοια θία για την τιμή μά ή κόρη δυστυχώς δέν είχε. Την τραβούσε ή καταβόδρα της σήρας.

Όστόσο ή γρίνια του σπιτιού, χωρίς στην προνίδα και τη σύνεση του Νικόλα δέν είχε φθάση ως στην αντίληψη του κοσμου με την αληθινή της σπουδαιότητα. Μά τα μάτια τα άγριπια δέν ήσαν δυνατό να γεασίονε ως το τέλος. Και οι γλώσσος άρχισαν τα συνειδημένα. Οι γυναίκες βρήκαν θέμα μόνιμο.—Δέν οας τόλεια έγω; Κείνο φάνηκε από το γάμο, έλεγε ή μά.—Το καυμένο το παιδί... Μά ποιος του φταίει; το κεφάλι του.—Και μηδ ποδσχαμένη απ' τις άλλες έβριζε στο μέρος τη φοβερή σικοφαντία πώς ήυδ τρείς μέρες πρωτύτερα άκωσος ένα πετραδάκι στο παραθύρι της Καταρίνας.—Ήταν άπάνω κίτω μετάνυχτα, είνε, δέν με είχε πάρη ο ύπνος; έφρων άκείγω τακ στο παραθύρι της λεγάμενης. Γρήγορα γρήγορα σημάθηνκα να δω τι τρέχει; μά δέν πρόφταζε.

Έτσι ο κόσμος άργούζε με μοχθώρη γαρά καθώς πάντα εις βάρος της τιμής του δυστυχισμένου. Κ' επειδή τίποτα δέν μένει στα παρασκήνια χω-

ΤΗΛΕΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΕΙΣ

Αθήνα 9 Οκτωβρ.
— Έκ Παρίσον άγγέλιται οε κιά την προέδωρήν έσείον μάχη άπωλέ θησαν ούτω Ζυλαίον κτανουριβήντα.

— Ο έβωθ. Ταυροδρόμος πληροφωρείται οε σκοπός του ταξιδίου του Κάλζερεϊ. Σόφον είνεκα πούη την Β. Καραϊνον δτω: σή η έσπρωθήση έλπίδων σπειδασ με ην οι, με οιοι μιαν' έλ' δ' ο σκοπός οδ ο: ά έλνεη κόρη των Βουλγρικόν άξίωτων.

— Ο κ. Πανιεθε προσή: ές δηλώσει εις την Βουλγη δέν οει οδωδωδης θροϊ δει την 'ετην είνε η περιέκυλη των ζακωικόν δένσων, ή ουνκέν ωμοις των σακωακικόν πόσον ποός έντακ ενόγειαν και ένόσιος την άναγωγήν έκατερις τάξεις.

— Σήμερον ήρχισαν τα μεθήματα άξωακωικόν έπιδ οι Ράλλον άντι άοχη κ. Βερζι έδωκε προσεφώνησιν: άξωακωικόν έσφάξουσ την έαυτήν εις ά ποσιλή, δ ο ε' ε' νεν εις: αυτών ο κήρος της έκαυήσους τώ. Ελλ' άξωακωικόν. Ω έλπίσαν άνοήθους οε τρα γής Παγισκοπούλου έξήλως τός Ραλλικός τίκα: και τίποτος δ' οί έλληες τ' εις θείον μά έσπειλίον το καθήον εν παρ ά το πειθών των σωμαχών.

— Η συνδικακός του Αθηνών σνέχεται εν ες έκωση έίρον. Οί Ράλλοι δέ σπασιν απ' εας άπόμω των δ' ην σνιδέσκωιν έδως μεταδ των έσπρωήσων μένων άναθημωδής ζηρηάτων σματεληφή και το ζήτημα της άσκωακωισίος της έλλάδος ως και το της έλευθεροπόλιος των Λαρόν κείων.

— Κι' έσπώσιος πληροφωρίας εις μάχη της Φλώιδας... γεωμικαί μεσοχη εις έντακ εν έυδς άδης.

Σ. Σ. Κ. Το ήημα δέν άναφείη τον άμηνών των τριθίνων έυδς μάχη Γεομωκόν μέσοχών.

— Άγγέλιται οε Πετρού όδωκε: οει οι Γεωμολι προσθίναι οε κτανουριβήν την ήηον Εξεί ήνν άρολιώνων.

— Η 'Β. Σ. Τοδ σντα: γράει διε ή έυδωκίος του Κά' έσρ εις Σόφον σκούον έχει να ένθαρήση τον Βουλγρίους όδωι: έντακωκόν και τον Σαράν γ.

— Εις ήν Βουλγη των Κοκωιήτων ή έσπρωήσων έσπειρη ήν δέν σνέχουσ σήη σνιδέσκωιν ή σπασ καθ' έαυθόν... (Σ. Σ. Κ. Τό ήημα δέν εντασφεί) δ' έσπρωήσων Σίωυ. άσφ ης κτανουριβήος.

— Εις την Βουλγη έκαυήσων σνέχης ης σντασ πωρα μής του κ. Γουδωη οε ύπεραμύνηται ή - Σιδάτω. τούζων: τι όδωι προσήη εις άσπαρνα είνεκα προς την Αντίε. Ο κ. Ρεπουλις δόκωακωικόν έδύθωκον διε: κα ήη κτανουριβήν τον κ. Β. Κέζων ο Κοκωιανόσος δεμής: αυτών έλπίση εν έξήλως διε κτανουριβήσων γ' ούτω σνέχη παρ ά ταιπή με την Αντίαν. Τα έδα έδύθωκον και ο κ. Λοφίδης προσθίνος διε εις παρατήρησιν αυτου δια τ' ασπρωακωικόν Κοκωιανόσος άνητησεν διε θεωρη το σντασμον κωρελί.

— Εις έκταδη σνι σκηνή, μία μέρα που ο Νικόλας έβγαζε μά μαλζωχ ή έβα γείονα, οα βέρμα του ερίχτης ή φράση.

(Επταί το τέλος)

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑ

Μισά βαθμύτης δύτης άγγέλιον τον θάνατον του έξ Αγ. Παρασκευής στωακωίτου Ηαναγώτου Πα ά Χωρικήσος έσπρωβήντα εν Αθήνας τή 20 Σεπτεμβρίου.

Ο μακαριτός ήτο έκ των πρώτων Λεσβίων στωακωίτων, όστις μέλις ενοησέχη ή έπανόστασιος, ήνωακωιότης καίερα, μητέρα, άδελφός, έσπευσεν ύπως κτανουριβή ως έθελοντής, διακονόμενος από το αίσθη ματης φιλοπατίος, αλλά φει ήτο περσοφ μένιν να αποθήγη χωρίς να ποσθιβή να ήη πορτωποτισόμενος το δ' εινόν του.

Εις τούς βαρυνεθούτους γονείς εύχόμεθα την έξ Γηςος κτανουριβήν.

Εν Αγ. Παρασκευή 9 Οκτωβρ. 1917.

Οικ. Α. Εμπ.

ΡΙΤΣΙΝΕΛΑΙΟΝ

Έφθασε εις τα γραφεία μας και πωλείται χονδρικώς.

ΣΗΜΡ. ΙΟΝΥΟΥΣ & ΤΣΑΚΙΡΗΣ
2-3 (Εναρτηκή άγορά)